

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KRISP, CALEB

S-o opreasă cineva pe Ivy Pocket! / Caleb Krisp ; il. de Barbara Cantini ; trad. din lb. engleză de Adrian Deliu. - Iași : Gama, 2018

ISBN 978-973-149-893-5

I. Cantini, Barbara (il.)

II. Deliu, Adrian (trad.)

821.111

Editor: Diana Mocanu

Redactor-șef: Diana Soare

Redactor: Alexandra Constantinovici

Corector: Simona Dimitriu

Tehnoredactor: Georgiana Butnaru

S-O OPREASCĂ CINEVA PE

Ivy Pocket

de CALEB KRISP

Ilustrații de

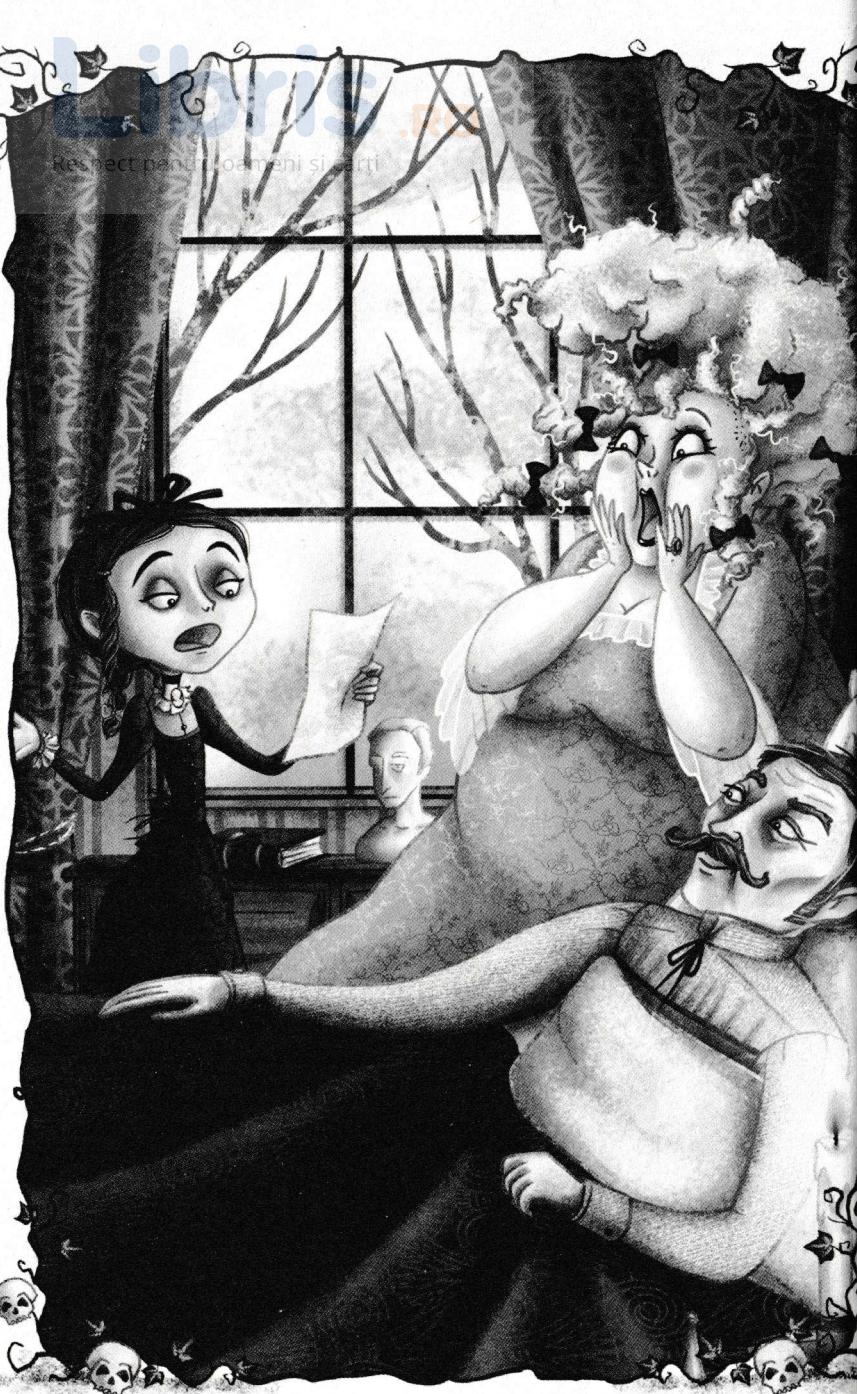
BARBARA CANTINI

Traducere din limba engleză de
Adrian Deliu

gama
imago®

S-O OPREASCĂ CINEVA PE
Ny Pocket
de CALEB KRISP

— De data asta, ce ai pregătit pentru noi, Ivy?

— „Petale în vînt”, am răspuns, pipăindu-mi buzunarul rochiei. E cutremurător de emoționantă: vorbește doar despre cum e să cazi mort lat și să plutești pe adierea unei brize calde.

Ezra Snagsby a aprobat scurt din cap, ceea ce a făcut ca gușile lui greoaie să fluture în chip falnic.

— Foarte bine.

După care s-a uitat destul de îngrijorat la mine pe sub jungla sălbatică a sprâncenelor lui stufoase.

— O vei citi aşa cum e *scrisă*, nu-i aşa, Ivy?

— Da, dragă. Toate cuvintele alea plăcătisoare.

Ezra a dat din nou din cap, numai că de data asta spre Mama Snagsby, care era teribil de respectabilă. Chiar și

pe niște păpuși din cârpe, Mama Snagsby abia dacă se clintea cu un centimetru, maximum doi.

— Trebuie să-i mulțumesc domnișoarei Carnage pentru „Petale în vînt”, am zis, netezindu-mi cea mai bună rochie albastru regal din câte aveam (cea cu cordonul alb). Ea a preluat postul după ce a dispărut domnul Abercrombie: ultima oară; el a fost zărit între Mitologia Greacă și Ficțiunea Franceză. Cât se poate de misterios. Domnișoara Carnage lucrează de numai câteva săptămâni în bibliotecă, dar deja e groaznic de atașată de mine.

— E foarte interesant, Ivy, a zis Ezra, suspinând prelung.

După care și-a lăsat capul pe peretele trăsuirii. Pleoapele grele i s-au închis și bătrânul a început să sforăie aproape imediat.

— Mai repede, vizitui! a răcnit Mama Snagsby, izbind în tavanul trăsuirii cu umbrela. N-avem toată ziua de pierdut!

Înainte ca domnișoara Frost să mă trimită la Londra cu trei luni în urmă, să locuiesc cu soții Snagsby, nu prea aveam experiență de fiică. Nu-mi aminteam nimic despre mama mea adevărată. Nu știam decât că murise. Și că domnișoara Frost nimerise peste mine doar printr-un noroc, găsindu-mă

încovrigată pe genunchii fără viață ai mamei, în nu știu ce casă îngrozitoare.

— Dar, după cum s-a dovedit, sunt un talent.

— Ai un bici, omule: folosește-l! a răcnit Mama Snagsby, scoțându-și capul pe geam. Sau e nevoie să vin și s-o fac eu însămi?

Soții Snagsby alcătuiau un cuplu încântător. Străvechi. Aveau capetele ca doi pepeni roșii, cam ghigoși. Cocoase similară. Dar erau minunat de afectuoși. Delirant de lipicioși. Fiica lor, Gretel, era la Paris, la pensionul pentru domnișoare, aş că ei aveau o cascadă de dragoste de revărsat asupra mea. Corect spus, eram lumina ochilor lor. Eram soarele care le însenina zilele.

— Nu mai miji ochii, domnișoară, s-a răstit Mama Snagsby, copleșindu-mă cu o încruntare plină de căldură. Te face să arăți ca o hoață de buzunare.

Mama Snagsby își arăta mereu generozitatea cu aceste mici sfaturi materne și dovezi de afecțiune la adresa mea. Arătându-mi cum aş putea să evoluez. Sau să fiu mai puțin îngrozitoare. Ceea ce era adorabil.

— Stai dreaptă, mi-a poruncit. O fată care n-a fost binecuvântată cu trăsături frumoase sau cu un păr fermecător, trebuie să-și pună alte lucruri în valoare – ținută elegantă, vorbire rafinată, maniere impecabile.

— Pe care dumneata le ai din belșug, dragă, i-am răspuns, adresându-i cel mai inteligent zâmbet din

Resdotare. Generozitatea cu care folosești pudra face minuni. Niciodată nu s-au reușit atât de multe cu atât de puțin.

Mama Snagsby a clătinat din cap, ca și cum m-ar considerat o imbecilă.

— Ce-o fi *fost* în capul domnișoarei Frost, de ni te-a trântit plocon la ușă?

— Domnișoara Frost e minunată, am ripostat. Cumva, a știut c-o să ne potrivim perfect.

Mama Snagsby a clătinat iar din cap, fără îndoială încercând să-și opreasă lacrimile de fericire care amenințau să-i țâșnească din ochii ca mărgelile și să ne înece pe toți. Soții Snagsby rareori pomeneau despre domnișoara Frost. O întâlniseră doar în trecere și o considerau un soi de guvernantă nomadă. Cumva, domnișoara Frost aflase că ei ar fi în căutarea unei fiice.

Nu m-au întrebat niciodată cum am ajuns s-o cunosc sau ce-am căutat la Butterfield Park. De fapt, soții Snagsby nu arătau nici cel mai mic interes față de viața mea de dinainte de a veni să stau cu ei.

— Potrivește-ți coada, mi-a zis Mama Snagsby. Îți stă părul de parcă ai trecut printr-o furtună.

— Ceea ce e destul de adevărat, am răspuns, începând să-mi aranjez părul. Când am ieșit azi-dimineață să aduc laptele, să cumpăr pâine, să-ți

iau costiță pentru micul dejun și să-ți duc pantofii la reparat, a fost o rafală de vânt dintre cele mai violente. Am văzut cum l-a luat pe sus pe un vânzător de fructe și l-a azvârlit într-un căruț din apropiere. Bietul om, s-a rupt în trei bucăți. O adevărată tragedie.

— Aberații totale, a mărâit Mama Snagsby.

— Nu și pentru el, dragă, am răspuns cu un ton serios. Și gândește-te numai la soția lui și la cei unsprezece copii ai lor.

Soții Snagsby nu știau nimic despre Diamantul cu Ceas. Mă simțeam teribil de ispitită să le spun – era un secret, pe cât de îngrozitor, pe atât de savuros – numai că-i promisesem domnișoarei Frost să nu suflu o vorbă față de nimeni. Pe lângă asta, soții Snagsby erau oameni simpli. Neumblați prin lume. Sofisticăți cât o omletă. S-ar fi îngrozit dacă ar fi aflat că purtam un pandantiv neprețuit și ucigător.

— Asta nu e o plimbare de plăcere prin parc, a zbierat capra bătrână. Mișcă-te mai repede!

Eram oarecum grăbiți. Și totul din cauza morții. Cea mai bună rochie albastră a mea. Poemul din buzunar. Metrul de croitorie de la gâtul osos al lui Ezra. Soții Snagsby își câștigau existența fabricând sicrije: Snagsby Înmormântări Leftine era o afacere prosperă, specializată în reduceri generoase pentru sicrije făcute la comandă, anticipat.

— Sala de expunere era azi-dimineață într-o stare groaznică, a remarcat Mama Snagsby, privindu-mă cu afecțiune maternă. După ce încheiem afacerea, o să fac curat în camera aia până sclipește. M-am făcut înțeleasă, domnișoară?

— Greu de zis, dragă, am răspuns. Ai tendonța de a bombăni foarte mult; îmi vine mai ușor să-mi *imaginez* mai degrabă ce-ai spus și să acționez în consecință.

Înainte ca Mama Snagsby să explodeze de bucurie, trăsura s-a oprit brusc. Ezra s-a pomenit aruncat în față, trupul lui osos aterizând grămadă la picioarele mele. Bietul om s-a trezit brusc și a scos imediat un geamăt de durere. S-a ridicat cu încetineală, ținându-se cu mâinile de spate.

— Mișcă-te, Ezra. N-avem toată ziua la dispoziție, s-a răstît nevastă-sa, privind afară spre un șir de case cu aspect deprimant.

— Dacă te supără spatele, am eu un leac excelent, i-am zis, în timp ce se deschidea ușa trăsurii. Nu-mi trebuie decât o cană de untură, un ghem de lână, trei morcovii și un șoarece de câmp.

Ezra a început să chicotească, gest care mi s-a părut cumplit de inutil. Mama Snagsby și-a dat ochii peste cap și și-a împins soțul jos din trăsură, după care m-a întuit cu privirea.

— Asta-i casa unui mort, mi-a zis pe un ton aspru,

așa că știi *exact* cum mă aștept să te comporti. Stai deoparte până când e nevoie de tine și să-ți faci treaba atunci când ești chemată. Înțeles?

Am făcut semn din cap că da.

Apoi, Mama Snagsby a coborât din trăsură, iar eu am zorit după ea.

— Slavă Domnului că ați venit!

Doamna Blackhorn era o ființă minunată: pântec rotund, obrajii dolofani, respirație urât mirosoitoare. Dar ce făcea cu adevarat impresie era podoaba din vârful capului. O superbă cunună de cărlionți aurii se revârsa peste fruntea doamnei Blackhorn în timp ce se agita pe lângă patul de suferință al soțului ei. Fără încetare, smuncea înapoi din cap, ca să și-o aranjeze.

— Începusem deja să număr minutele! a răcnit ea, strângându-și în mâna batista perfect uscată și poftindu-ne în dormitorul întunecos. Bietul domn Blackhorn n-o să mai fie mult timp printre noi. Medicul a zis că i-a cedat inima până la urmă. L-am îngrijit zi și noapte... un inger, aşa-mi spune că sunt.

— Mai degrabă, un diavol! a răcnit muribundul, ridicându-și capul palid de pe pernă. Sunt blestemat să mor pe patul ăsta împuțit, plin de purici și de noduri, în timp ce tu îmi arunci banii pe panglicile tale fistichii și pe buclele tale caraghioase.

Ezra a scos metrul de croitorie și și-a început sordida misiune de a-i lua măsurile domnului Blackhorn.

— Sst, dragul meu, l-a dojenit doamna Blackhorn, acoperindu-i funtea cu o cârpă udă. Știți, febra vorbește în locul lui. Eu o să-l iubesc până la capătul lumii, aşa cum se cade, dar, după ce el n-o să mai fie, găsesc nimerit să mă consolez cu câteva lucruri fine. Să-mi coafez părul adorabil și aşa mai departe.

Și-a mângâiat buclele de parcă ar fi fost fire de aur.

— Cârlionții sunt naturali, desigur, a ținut ea să precizeze.

Am râs. Destul de zgomotos. Doamna Blackhorn s-a răsucit pe călcâie și mi-a aruncat o privire furioasă. În schimb, șuvițele ei cârlionțate au rămas pe loc. Astfel, încântătorul ei chip rotofei a dispărut sub un morman de bucle încurate.

În timp ce sărmâna ființă își refăcea coafura, Mama Snagsby m-a tras de mâină spre patul de moarte.

— Domnișoara a ales un poem care ar putea să vă aducă puțină alinare, domnule Blackhorn, a rostit ea cu voce tare. E un serviciu pe care îl oferim acum tuturor clienților noștri, gratuit.

Domnul Blackhorn și-a smuls cârpa de pe față. Lumânarea de la capul patului îi arunca umbre fantomatice pe chip. Avea obrajii supți. Mustața cărunță. În schimb, în ochi avea o anume scânteie.

— N-am suferit destul?

Soția lui s-a întors din nou spre el și i-a aruncat o privire plină de jale.

— Va fi o mângâiere pentru sora lui când îi voi scrie și-i voi spune că ultimele cuvinte auzite de George au fost câteva versuri dintr-o frumoasă poezie. Spune, fetițo.

— Ultimele cuvinte? s-a stropșit domnul Blackhorn. Încă n-am murit, Martha, aşa că poți să le spui blestemăților astora de sicriți să-și ia tălpășița! Nu m-am mai simțit atât de bine de zile întregi!

— Ba nu-i aşa! a protestat nevastă-sa, cu îndârjire. Tu o să mori, George, aşa că nu te mai împotrivă.

Și-a tamponat ochii cu batista și pieptul i s-a zguduit de suspine.

— Nu vreau decât ca dragul meu soț să-și găsească pacea.

Mama Snagsby mi-a făcut un semn din cap, aşa că am scos poezia din buzunar și am început:

*Când dreapta mea iubire se stinge-n asfințit,
Sufletu-i purtat departe, ca petalele în vânt.
Anotimpurile vieții vin și trec, nedezmințit,
Pradă, prinși în calea morții, ca petalele în vânt.*

Respect
Era un poem îngrozitor. Atât de anost, și de demn, și de sumbru. De-a dreptul monstruos! Iată de ce am continuat după cum urmează:

*Doamna Blackhorn jură, sus și cu tărie,
Dragoste eternă soțului să-i ţie.
Dară biata vacă, și de-a încercat,
Nici tăiată-n două, lacrimi n-a vărsat.*

Doamna Blackhorn a icnit și și-a dus mâna la gură. Domnul Blackhorn a început să chicotească și să bată din palme. Ceea ce era grozav de încurajator! Am continuat:

*Domnul Blackhorn, bietul, tihna-și va găsi,
Păduchiosul pat de-l va părăsi.
Draga lui soție, viu când n-a mai fi,
O perucă nouă-n cap își va tuflă.*

— Încetează, în clipa asta! a șuierat Mama Snagsby, după care s-a întors spre doamna Blackhorn. Îmi cer iertare pentru fată. Doar am avertizat-o să nu mai născocească propriile versuri.

— Mie mi s-au părut grozave, a declarat domnul Blackhorn.

Nevastă-sa se prăbușise pe pat, tipând ceva destul de grosolan la adresa mea. În timp ce Mama Snagsby încerca să-l liniștească, Ezra m-a îndrumat spre un fotoliu dintr-un colț al încăperii.

— Stai aici, Ivy, m-a povățuit el, până când ne terminăm treaba.

După ce-a terminat de behăit, doamna Blackhorn a ieșit din cameră, să se aranjeze și să-și potrivească perua. În locul ei, a intrat o servitoare, aducând ceaiuri pentru soții Snagsby și un pahar cu lapte Cald pentru mine. Ca regulă generală, urăsc laptele Cald. Mi se pare dezgustător. Numai că, dintr-un motiv oarecare, Mama Snagsby insistă să-l beau, cât timp ea și Ezra își derulau ultima parte a oricărei vizite la un muribund, discutând amănunte privitoare la sicriu și aşa mai departe.

— Rușine să-ți fie, m-a certat Mama Snagsby, întinzându-mi paharul. Ce ai făcut e de neierat. Bea laptele și trage-ți fermoarul la gură.

Măcar de data asta, am făcut ce mi-a spus.

— Trezește-te.

Tremuram. Sau, mai degrabă, mâna care mă apucase de umăr mă zgâlțăia.

— Trezește-te, când îți spun.

Era Mama Snagsby.

— Trezește-te imediat!